

Ako malí pátrači objavili tajomstvo školy Madony

Na Žitnom ostrove, tam, kde kedysi rástla len vysoká tráva a šumeli dunajské lesy, sa raz udialo veľké kúzlo. Začali sa tam usádzať ľudia. A nebolo ich málo! Na ľavej nôžke Žitného ostrova vyrástlo toľko nových, novučkých domov s farebnými strechami, že sa to nedalo ani spočítať. Čo dom, to jedna milá rodinka. A v každom jednom dome bývalo nejaké dieťa – buď chlapec s večne špinavými kolenami alebo dievčatko s veľkou fantáziou.

Tých detí bolo zrazu na lúkach toľko, že keď sa rozosmiali, znelo to ako zvonenie tisícich zvončekov. Lenže objavil sa jeden zádrhel.

Všetky tieto deti mali chodiť do veľkých škôl v okolí. A rodičia len krútili hlavami. Predstavovali si, že jedného rána sa ich deti do týchto škôl jednoducho nezmestia. „Potrebujeme plán,“ povedali si.

A tak sa na Žitnom ostrove ozval veľký hluk. Búch, tresk, vrrr! Začala sa stavať nová, novučičká škola.

Zvedavý Jakubko a múdra Barborka

Medzi tými stovkami detí žil aj chlapec menom Jakubko. Bol to najzvedavejší chlapec na celom ostrove. Každý deň si nasadil šiltovku, vzal bicykel a chodil sa pozerieť na stavenisko. Mal aj skvelú kamarátku Barborku, ktorá veľmi rada spoznávala nové veci a niekedy tam chodievala s ním.

Netrvalo dlho a budova stála. Bola nová, ešte voňala čerstvou farbou a okná sa jej leskli na slnku ako zrkadlá.

Jakubko a Barborka stáli pred tou krásnou budovou. On mal hlavu tak zaklonenú dozadu, až mu skoro spadla šiltovka, a nahlas premýšľal: „Fíha, tá je nádherná!“ Barborka sa tiež zamyslela a spýtala sa: „Ale... ako sa vlastne naša nová škola volá?“

Vtom okolo prechádzal jeden zo stavbárov s výkresom v ruke. Usmial sa na deti a prehodil: „To bude Škola Madony, kamaráti.“

„Škola Madony?“ zopakoval Jakubko a vyvalil oči. Stavbár však už ponáhlal preč. Obaja zostali stáť na chodníku a v hlave im vrtala obrovská záhada. Čo to znamená? Kto alebo čo je to Madona? Je to nejaká rozprávková víla? Alebo tajné heslo?

Stretnutie na ulici

Barborka naskočila na bicykel a rozhodla sa, že tomuto tajomstvu musí prísť na koreň. Jakubko ju sprevádzal po jej boku. Netrvalo dlho a na rohu novej ulice stretli Peťu, ktorý práve kopal do lopty. „Peťo! Vieš, ako sa volá tá naša nová

škola? Škola Madony!“ vyhrkli. Peťo chytil loptu pod pazuchu a zamyslel sa: „Madona? To znie ako nejaká kráľovná z hradu. Možno budeme mať na chodbách rytierske brnenia!“

O kúsok ďalej, pri detskom ihrisku, stretli Mišku, ktorá si kreslila kriedami na chodník. „Ahoj, vieš, čo znamená Škola Madony?“ spýtali sa. Miška hneď vyskočila: „Ja viem! Madona znamená v starých jazykoch ‚moja pani‘. Určite je to škola pre princezné a budeme sa tam učiť tancovať!“

Neskôr sa všetci štyria pri svojom pátraní dozvedeli, že blízko Školy Madony stojí aj žltá, žltučká budova s oveľa dlhším názvom. Počuli, že je to škôlka Madony Žitného ostrova. Skryli sa za plot a pozorovali, ako tam škôlkari kráčajú s radosťou, štebocú so svojimi rodičmi a vchádzajú dnu bez strachu. „Čo ak sa pri pani učiteľkách cítia skoro tak dobre ako pri mame?“ zašpekulovala Barborka. „Čo to hovoríš?“ protestoval Peťo. Všetci však začali tušiť, že našli veľmi dôležitú stopu.

Tajomstvo starej drevenej sochy

Záhada novej školy nenechala Jakubka, Peťu, Barborku a Mišku spať. Celé dni premýšľali, prečo sa ich novučká škola volá práve takto. Nakoniec sa z nich stali skutoční malí pátrači. „Musíme ísť do knižnice,“ vyhlásila jedného dňa Barborka a upravila si okuliare. „Tam sú predsa ukryté všetky múdrosti sveta.“ A tak sa celá štvorka vybrala hľadať pravdu. Pani knihovníčka, keď videla štyri zvedavé páry očí, ich zaviedla k poličke s nápisom *Regionálne dejiny a povesti*. Tam, úplne navrchu, ležala jedna nenápadná knižka. Keď ju Jakubko opatrne otvoril, vyletela z nej vôňa tajomstva.

Deti sa hlava-nehlava natlačili okolo knižky, aby videli na obrázky a text. Miška, ktorá vedela čítať najrýchlejšie, začala potichu predčítavať:

V kronikách sa píše, že raz dávno, pred veľmi, veľmi dlhým časom, vyrezal jeden šikovný majster v Taliansku sochu z topoľového dreva. Zobrazovala Pannu Máriu, ktorá v náručí drží malého Ježiška.

Sochu priniesli do jedného kláštora benediktínski mnísi. Neskôr však museli pred Turkami utekať do bezpečia. A so sebou si vzali aj svoj najväčší poklad. Nebolo to zlato ani drahokamy. Bola to táto milovaná drevená socha. Tak sa dostala až na naše Slovensko, na ostrov obklopený Dunajom – na Žitný ostrov.

Mnísi našli útočisko v malej dedinke Dénešd, dnešnej Dunajskej Lužnej. Sošku uložili do kostola. Lenže roky plynuli a ľudia ju schovali do tmavej drevenej skrine v bočnej miestnosti, ktorej sa hovorí sakristia. Na dlhý čas sa na ňu

takmer zabudlo. Ležala tam v tichu, sadal na ňu prach a okolo nej sa plietli jemné pavučiny. Vyzeralo to, akoby jej príbeh už skončil.

Našťastie kaplán menom Pavol Reindl ju dal preniesť na faru, kde sa pri nej modlil. Raz prišli na návštevu úradníci z Bratislavskej župy. Keď sochu uvideli, jeden z nich sa k nej začal vrúcne modliť a prehlásil: „Nikdy som ešte nemal v duši taký zážitok.“ Dal pánovi kaplánovi zlatku, aby si sochu nenechal pre seba, ale priniesol ju naspäť do kostola, aby si ju mohli mnohí uctievať.

A tak sa rozhodli, že pre sochu Panny Márie vybudujú nový oltár a prenesú ju tam. V kronikách sa píše, že sa to stalo v predvečer sviatku Nanebovzatia Panny Márie, 14. augusta 1749. V ten večer sa stalo niečo neobyčajné. Jedna žena menom Mária Sofia Moiseľánová, ktorá bola už jedenásť týždňov veľmi chorá a slabá, sa na túto slávnosť dala priniesť z Rovinky. Nasledujúci deň sa cítila celkom svieža a začala chodiť. Ľudia to pokladali za zázrak.

Správa o tomto uzdravení sa rýchlo rozšírila široko ďaleko. Ľudia začali soche hovoriť Pomáhajúca Madona Žitného ostrova.

Aby vyzerala ako skutočná kráľovná, ľudia jej dali na hlavu striebornú korunu a do ruky strieborné žezlo. Aj malý Ježiško dostal svoju malú korunku a striebornú tabuľku s nápisom: „Hľa, matka tvoja.“

Odvtedy prichádzajú do Dunajskej Lužnej každé leto zástupy detí aj dospelých na veľkú slávnosť – púť. Chodia sa pozrieť na starobylú sošku a poďakovať sa za to, že už celé stáročia ochraňuje ich domovy a prináša nádej tým, ktorí ju prosia o pomoc.

Pátrači čítali ďalej a oči sa im rozširovali od úžasu. V knižke sa písalo, že kedykoľvek bol niekto smutný, chorý alebo potreboval pomoc, obrátil sa na Madonu s úprimnou prosbou. A ona nikoho neodmietla. Ľudia verili, že ochraňuje ich domovy, prináša pokoj do rodín a bdie nad všetkými deťmi, ktoré sa hrajú pri dunajských ramenách. Deti sa pozreli von z okna knižnice. V diaľke videli vežu kostola v Dunajskej Lužnej. „Čo myslíte,“ spýtal sa Jakubko, „je tá socha tam dodnes?“ Takmer ani nedýchali. Zrazu pochopili, že Madona Žitného ostrova nie je ani rozprávková kráľovná ani speváčka. Je to pomáhajúca Panna Mária, ktorú si ľudia na Žitnom ostrove oddávna uctievali ako ochrankyňu. Ochraňuje aj škôlkarov z neďalekej žltej budovy.

Keď deti zaklapli knižku, chvíľu bolo ticho. Všetko im to zrazu dávalo dokonalý zmysel.

„Tak preto sa naša nová škola volá Škola Madony,“ zašepkal Peťo a usmial sa. „Má nás chrániť.“ Jakubko bol na ich objav nesmierne hrdý. „Nech už to

znamená čokoľvek,“ povedala Barborka veselo, „táto nová škola bude skvelá. Lebo v nej budeme všetci spolu.“

Čarovný sen a sľub Madony

Keď sa Jakubko, Peťo, Barborka a Miška vrátili domov z knižnice, ich hlavy boli plné myšlienok na pomáhajúcu Madonu Žitného ostrova. V ten večer sa nad novými domčekmi rozprestrela tichá, hviezdna noc. Deti unavené z pátrania zaspali hlbokým spánkom. A vtedy sa stalo niečo nezvyčajné. Všetkým sa prisnil ten istý nádherný sen.

Ocitli sa uprostred voňavého, zlatistého poľa na Žitnom ostrove. Nad obzorom sa vznášala jemná žiara a z nej k nim kráčala pani s tou najláskavejšou tvárou, akú kedy videli. Bola to Madona. A z očí jej vyžaroval nekonečný pokoj.

Deti sa vôbec nebáli. Madona sa na nich usmiala a jej hlas znel ako tá najkrajšia melódia: „Nebojte sa, moji milí pátrači. Viem, že ma hľadáte. Prišla som vám sľúbiť, že vo vašej novej škole budem stále s vami a budem vám pomáhať rásť.“ Podišla bližšie, klakla si k nim na teplú zem a ukázala na malú brázd.

Prvý ročník: Malé semienka desiatich darov

„Keď v septembri nastúpíte do prvého ročníka, budete ako tieto malé, vzácne semienka ukryté v zemi,“ povedala Madona a pohladila Barborku po hlave. „Vašou úlohou v prvom roku bude rásť a objavovať v sebe nádherné dary, ktoré ste dostali od Stvoriteľa. Každý z vás ich musí v sebe objaviť minimálne desať! Môže to byť dar úsmevu, dar pekného slova, dar kreslenia, počúvania či pomoci druhým. Hľadajte ich pozorne.“

Druhý ročník: Klasy deviatich cností a steblo usilovnosti

Potom Madona vstala a jemne prešla rukou po zelených stebloch okolo nich.

„Keď prejde rok a vy vyrastiete do druhého ročníka, už nebudete len semienkami. Vtedy sa vaše objavené dary premenia na skutočné cnosti. A pamätajte si: každá cnosť sa skladá z viacerých dobrých skutkov, ktoré spolu vytvoria pevný klas. A viete, čo bude tieto skutky cnosti držať pevne spolu, aby ich nezlomil žiaden vietor?“ Deti so zatajeným dychom pokrútili hlavami.

„Bude to jedno spoločné steblo,“ usmiala sa Madona. „A tým stebлом je usilovnosť. Keď budete usilovní, vaše cnosti budú pevné a nezničiteľné.“ Vašou úlohou v druhom ročníku bude usilovať sa o deväť cností: vieru, nádej, lásku, múdrosť, učenlivosť, odvahu, vytrvalosť, spravodlivosť a pravdovravnosť. „Tak čo, skúsate to?“ spýtala sa s láskou. „Jasné,“ odpovedali smelo ako malí hrdinovia.

Tretí ročník: Úrodné pole ôsmych úspechov

Nakoniec Madona rozpažila ruky a ukázala na celý šíry kraj Žitného ostrova. Pole okolo nich sa odrazu rozsvietilo dočista dozlata.

„A v treťom ročníku,“ dokončila Madona svoj sľub, „objavíte to najväčšie kúzlo. Pochopíte, že už nie ste len samostatné steblá a klasy. Zistíte, že spoločne tvoríte jedno nádherné, obrovské a úrodné pole plné bohatých obilných klasov. Pole, v ktorom jeden chráni druhého, držíte spolu a vďaka vašej láske a доброте je svet oveľa krajší.“ „Aká bude naša úloha v treťom ročníku?“ spýtala sa Barborka odhodlane. „Čo by sme mali konkrétne urobiť?“ zvedavo sa pýtal Jakubko. „Robte radosť a neubližujte svojim spolužiakom, kamarátom zo školy, rodičom, učiteľom ani starším ľuďom. A nezabudnite mi ukázať osem svojich úspechov. Nech vás neúspechy nikdy neodradia. Vtedy sa nádherné žlté pole bude chvieť radosťou.“

Obraz pre Madonu

„Chcem vás, milé deti, poprosiť,“ usmiala sa Madona, „aby ste mi vo svojich triedach pripravili čo najkrajší obraz. Najvzácnejšou ozdobou tohto obrazu budú vaše semienka, klasy a pole.“

Naň budete pridávať to, čo vo vás objavíte a necháte dozrieť: malé semienka desiatich darov, klasy deviatich cností a úrodné pole ôsmych úspechov. A keď sa naň raz pozriete, uvidíte nielen môj obraz, ale aj svoj vlastný príbeh – príbeh o tom, ako ste vyrástli.“

Keď Madona dopovedala posledné slová, zlaté pole sa jemne zavlnilo, akoby mu zafúkal teplý letný vietor. Žiara okolo nej bola stále mäkšia a tichšia, až sa sen pomaly rozplynul ako ranná hmla nad Dunajom.

Prebudenie

Ráno Jakubko vyskočil z postele skôr než zvyčajne. Vybehol pred dom a neveril vlastným očiам – na ulici už stáli Peťo, Barborka a Miška. Všetci sa na seba pozerali s rovnako veľkými očami. „Aj vám sa snívalo o Madone?“ zašepkala Miška. A keď všetci prikývli, vedeli, že to nebol len obyčajný sen.

Od toho dňa sa už na novú školu nepozerali len ako na peknú budovu s lesklými oknami. Bola to pre nich škola s tajomstvom, škola s príbehom a škola s ochranou. A všetci si v duchu sľúbili, že keď do nej budú chodiť, budú mať otvorené oči, odvážne srdce a chuť objavovať všetko dobré, čo v nich rastie.

A tak malí pátrači objavili tajomstvo školy Madony. Nebolo ukryté len v starobylej soche, ani len v dávnej kronike. Bolo ukryté aj v každom dieťati, ktoré sa učí rásť v pravde, tvorivosti a zodpovednosti.